

Varga Illés Levente, építész érdlakó

az írástudók felelőssége

Az ítélező testvér (és a genderizmus)

Túl sok, magát keresztyénnek valló ember van a környezetemben, kinek nem elég erős a hite, nem mer Krisztus tanítása szerint élni, kiállni a keresztyén értékekért, s nem bízik abban, hogy egy vitában az Úr elég erőt és elég bölcsességet ad neki az igazságot szóban és tettben meg is élni.

Gyülekezetünk minden nyáron tart egy csendes hetet, amikor a hozzánk tartozó családok vidéken együtt töltenek pár napot. A hétnek van egy tematikája, s minden napnak egy témája, melyet dél-előtt (a gyerekfoglalkozásokkal párhuzamosan) a meghívott lelkész vezet fel és fejt ki, s utána kiscsoportokban dolgozzák fel azt a gyülekezeti tagok. Elfoglaltságunk miatt mi csak a hétvégén tudtunk csatlakozni, a hét ívének csak a végére kapcsolódtunk be. A szombati nap témája az áldozati hús volt.

Pál apostol a korinthusiakhoz írt első levelének 8. fejezete egy érdekes kérdést tárgyal. A megtért korinthusi hívők kértek útmutatást Páltól abban, hogy a meg nem tért rokonok között, pogány szokás szerint a bálványoknak felajánlott, majd felszolgált húsból szabad-e enniük. A többé-kevésbé nyilvános bálványáldozati lakomákon konfliktus forrásává vált a bálványimádás tilalmával élő hívők és a bálványimádó rokonaik közti hitbéli különbség, ugyanis a meghívás elutasítása sértés, elfogadása a parancsolatokkal való szembe szegülést jelentene. Valóban az lenne?

HALLGASSA MEG AZ

A bálványáldozati hús evése tehát többször is élénk vitát váltott ki Korinthusban. Pál úgy foglalt állást a levélben hozzá intézett kérdésben, hogy a helyes döntést a szeretetre bízta. Óva intett attól, hogy a hívők ismerete (értsd: az ige, az írás ismerete, az így szerzett hit) felfuvalkodtatta tegye őket. Az, hogy mit szabad és nem szabad enniük, másodlagos kérdés. Az Írás nem rendelkezik a kérdésben, az étel nem visz minket Istenhez közelebb: "ha nem eszünk, nem lesz belőle hátrányunk, és ha eszünk, abból sem lesz előnyünk". Ez tehát a hívó ember szabadsága: ma-

ga döntheti el, hogy eszik-e, vagy sem. Azonban arra is figyelmeztet: "vigyázzatok, nehogy ez a szabadságotok valamiképpen megütközést váltson ki", viselkedjete úgy, hogy ne botránkoztassatok meg másokat.

A témát felvezető amerikai lelkész ezt úgy tolmácsolta: mindig vannak olyan emberek, tanító testvérek, akik igyekeznek meghatározni, hogy mit szabad tennünk és mit nem, hogyan öltözködjünk, milyen zenét hallgassunk, miként viszonyuljunk másokhoz. Pál apostol korinthusiaknak írt válasza azonban minket is eligazít: csak az tilos, amit a Biblia tilt, a többiben szabadságunk van, de ebben a szabadságban a szeretetnek, Jézus által megnevezett legfontosabb parancsolatnak kell vezetnie. Úgy vélem, magas labda ez a genderszakok kormányzati megszüntetésének hetében. A vitát kikényszeríteni nem szeretem, de gyakran élek provokálással a vitákban. A komfortzónánkból időnként ki kell lépni, de véleményem szerint a másokkal szembeni erőszakos idea elismertetés nem vezet sehová.

A kiscsoportos témafeldolgozáson nem is akartam beszállni a beszélgetésbe, csupán figyeltem. De néhány gondolat után a diskurzus a tudomány megítélésére tévedt. Megkérdeztem, hogy szabad-e provokatív kérdést feltenni, majd a biztatás után azt kérdeztem, hogy mi a testvérek véleménye a lelkész által tanítottakról a genderszakok keresztyén értékekre hivatkozó kormányzati betiltásának fényében?

Nem vártam mást, csupán udvarias véleménynyilvánítást, de megdöbbenésemre még csak azt sem kaptam. Egy kedves, általam nagyra becsült asszony, hittestvérem, röviden kifejtette, hogy velem nem szeret vitázni, a felvetett kérdésről sem szeretne beszélgetni, mert attól tart, hogy olyan kész érvrendszerem van egy-egy vitában, hogy ő abban úgyis alulmaradna. Upsz, se köpni, se nyelni nem tudtam, de végül is ez a reakció, majd a többi testvér hasonló magatartása hatalmas megerősítést adott nekem.

Nem csupán arról van szó, hogy mi a beszélgetés természete (MIÉRT BESZÉLGETÜNK? HITBŐL, HISSZÜK, HOGY KÉPES LESZEK ELMONDANI, KÉPES LESZ MEGÉRTE-NI ÉS BEFOGADNI, KÉPES LESZEK MEGÉRTE-NI AZT, AMIT Ő MOND), de valójában hitbéli meggyőződésben erősített

meg ez az eset. Túl sok, magát keresztyénnek valló ember van a környezetemben, akinek nem elég erős a hite. Nem mer Krisztus tanítása szerint élni, nem mer a szeretet útján kiállni a keresztyén értékekért. Nem bízik abban, hogy ha igaza van egy vitában, hogy az Úr elég erőt és elég bölcsességet ad neki

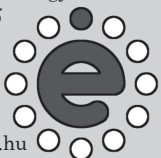
ahhoz, hogy ezt az igazságot szóban és tettben meg is élje.

Amit Pál apostol az áldozati húsról írt, az minden keresztyén számára intelem, hogy az Úr hozhatott volna kemény korlátokat, alkalmazhatna fizikai megkorlátokat, Ő mégis inkább Jézust küldte el, hogy az értelemre és a szívre hasson általa. Miért hinnék hát az erőszakos rendrakás legitimációjában, miért vetném el a szeretet erejében, az ész győzelmébe vetett hitemet? Miért kellené elfogadnom, hogy a keresztyén kultúrára való hivatkozással a tudományok ellen, vagy egymás ellen szíthatunk gyűlölködést? Ferenc pápa júliusban – rendhagyó – Úrangyala imája előtti beszédében, úgy fogalmazott, hogy: "AHHOZ, HOGY JÓ KERESZTYÉNYEK LEGYÜNK, NEM ELÉG NEM TENNI A ROSSZAT, SZÜKSÉG VAN ARRA, HOGY CSATLAKOZZUNK A JÓHOZ ÉS JÓT TE-GYÜNK."

Az én testvérem az, akiben van elég hit eszerint élni.

A teljes cikk és a hivatkozások:
» erdlako.hu/kerekasztal

Kiadja a Közéleti Kerekasztal Egyesület.
Felelős kiadó és szerkesztő az egyesület elnökeként Varga Illés Levente
Elérhetőségek:
kozeletikerekasztal.hu
ujzag@kozeletikerekasztal.hu
Nyomtatják és terjesztik a kerekasztal lovagjai és a szimpatizánsok.

s rendezni végre közös dolgainkat

kerekasztal

közéleti lap - I. évfolyam 1. szám - 2018. szeptember

Beköszönés és felhívás

Hisszük, hogy elérhető társadalmunkat a gondolkodni képes és párbeszédre hajlandó polgárok tevékenységére alapozva lehet csak felépíteni. Tudjuk, hogy ehhez találkozunk, beszélgetnünk kell. Megtapasztaltuk, hogy a politika fontosabb annál, mint hogy csupán a pártokra bizzuk. Közreműködésünkre, segítő jelenlétünkre van szükség ahhoz, hogy leendő képviselőinknek legyen alapja a valódi képviselői ellátására. Ha ismét a pártközpontok zárt irodáiba száműzzük a minket érintő döntések meghozatalát, akkor ismét évekig várhatunk a rendszerváltás lehetőségére. Célunk olyan folyamatos fórum biztosítása, ahol érdemi és konstruktív párbeszéd útján keressük a választ a közélet – első sorban városunkat érintő – nyomasztó kérdéseire.

A 2017 decemberében asztaltársaságként megalakult érdi Közéleti Kerekasztal folyamatosan gyarapodó tagsága az elmúlt hónapokban rendszeres havi és heti beszélgetések során hozott egy döntést. Elhatároztuk, hogy a polgárok közötti párbeszéd eszközeit bővítjük (például jelen közéleti újságot is útjára indítjuk), s ennek háttérét megalapozandó egyesületet is alapítunk.

Szeretnénk minél több polgártársunkhoz eljutni, minél több embert véleményalkotásra ösztönözni. **Találjuk ki együtt Érd és Magyarország jövőjét**, találjuk meg közösen azokat, akik a jövőben minket, érdieket képviselnek! A Kerekasztal nem kampányfelület kíván lenni, annál sokkal több: az állampárt által megszállt "köz" média ellensúlyozásaként alternatíva megjelenítését, megismertetését tűzzük ki célul. Nem állnak mögöttünk pénzemberek, nem kapunk semmilyen állami vagy önkormányzati támogatást. Minden eszköz, melyet a cél érdekében igénybe adunk, közösen adunk össze saját erőforrásainkból (eszközainkből, időnkből, pénzünkben) és a velünk egyetértők támogatásaiból.

Ha egyetért célkitűzéseinkkel, akkor csatlakozzon hozzánk!

Támogassa adományával munkánkat, iratkozzon fel Facebook oldalunkra!
Legyen beszélgetőpartnerünk a virtuális térben és a valós kerekasztalnál is!

Minden vélemény számít!

FB oldalunk: facebook.com/erdi.kozeleti.kerekasztal

email: ujzag@kozeletikerekasztal.hu

Ezt a lapot aktivisták nyomtatják, terjesztik, így jutott el Önhöz is. Legyen lelkes csapatunk tagja, kerekasztalunk hölgye vagy lovagja! Nyomtassa, terjessze Ön is újságunkat, a Kerekasztalt!

Balla Imre, blogger

Érd, a mutyira épült város

Azt gondolod, a mutyi a jelenlegi politikai környezet sajátja? Rosszul gondolod, már a parcellázásnál megjelentek azok a problémák, amik a mai napig kísértik a várost.

A gondok az 1920-as években kezdődtek, mikor egyesek meglátták a lehetőséget a pénzszerzésre. A telkeket nem közvetlenül a tulajdonosuk, Károlyi Imre gróf, hanem az erre a célra létrejött irodák árulták. Azaz olyan cégek, melyek nem voltak a telkek birtokában. A részletre vásárlás csak bizományt jelentett, az iroda könyvelésén kívül sehol nem szerepelt az új tulajdonos neve. Még folyamatban volt a parcellázás, amikor a gróf nagyobb kölcsönt vett fel a banktól, és a már felparcellázott és értékesített területekre is jelzálogot jegyeztetett be. Az ügylet létrejöttét az is megkönnyítette, hogy a gróf a

bank igazgatóságának elnöke volt. A hirdetések egy elérhető településről szóltak, parkokkal, szórakoztató és sportcentrumokkal, piacokkal, strandokkal. Ígértek még HÉV vonalat is. Kiépített közműhálózatot. Az ígért fejlesztések többsége soha el sem kezdődött, s a nem lakóterületnek gondolt földeket is elkezdték felosztani. Úgy tűnik mindent felülírt a szépen csengető pénz ígérete. A parcellázással foglalkozó irodák különféle trükköket alkalmaztak, több céget alapítottak, papíron adták-vették a "tulajdonokat", és eltűntek a fantomcégek mögött. Számonkérésre sosem kerülhetett sor.

"Két módon tehetnek bolonddá.

Az egyik, hogy elhítetik veled a hazugságot. A másik, hogy visszautasítod az igazságot."

Soren Kierkegaard
1813-55, lutheránus teológus

Érd polgármestere

megtiltotta,

hogy Érdi legyen az érdi

Van egy helyi rendelet, mely engedélyhez köti városunk nevének használatát. Jogkövető magatartást tanúsítva az érdi Közéleti Kerekasztal kérte ezt. A Polgármester a kérelmet elutasította és egyúttal figyelmeztette annak képviselőjét, hogy a városnév jogosulatlan használatával a határozat közlésétől számított 15 napon belül a szervezet hagyjon fel és akár 300.000 forint bírság kiszabását helyezte kilátásba. Bár vitatjuk, hogy egy nem bejegyzett, szabadidős asztaltársaságnak ilyen engedélyre szükség lenne, az egyesületté válás előtt a Kerekasztal megkérte azt, ami egyébként nem vehető el tőle: hogy érdiek lehessenek. Ugyanis akár ad a polgármester engedélyt, akár nem, az érdi Közéleti Kerekasztal mindenképpen érdi, legfeljebb nem Érdi. Döntését – mint megalapozatlant, jogszabálysértőt és diszkriminatív – a Kerekasztal sérelmezi, s a Kögyűléshez, mint másodfokú hatósághoz fordult azzal, hogy a döntést változtassa meg, s az eredeti kérelmüknek adjon helyt!

város történet

Érd múltjából sokat tanulhatunk, innen érthető az infrastruktúra elmaradottsága, a belső közlekedési gondok és a település tervezetlensége. És a mutyik sorozata azóta is tart. A jelek szerint az utóbbi évtizedek fejlesztéseinél sem az volt a fontos, hogy mennyire hasznos a lakosság számára, hogy mennyire illeszkedik a városképbe, mennyire szolgálja a városi igényeket, hanem az, hogy hány milliárdba kerül. A fejlesztési pénzeknek pedig nem az egyéni érdekeket, hanem egy elérhető közös jövőt kellene szolgálnia!

A teljes cikk hivatkozásokkal:
erdlako.hu/kerekasztal

Süle Zsolt, érdi lokálpatrióta

lokálpatrióta

Az érdiségről

Mennyiben határozza meg jellemünket, helyzetünket, szokásainkat az, hogy hol, milyen településen élünk?

Kik azok az érdiak? Mennyire számít az, hogy kik voltak, vagy inkább az, hogy kik lesznek? Mondd, te érdi vagy? Falusi? Városi? Elővárosi? Kiköltöző? Ideköltöző? Visszaköltöző?

Hány évig kell itt élni, hogy óérdinek tartsanak? Gyűttment maradsz, ha nem itt születted? Vagy akkor is, ha igen? Régi kérdések ezek, de tudja-e bárki a jó választ? Mitől érdi egy érdi, elég ha annak mondja magát? Vagy amikor már eljutott oda, hogy őszintén kimondja: szeretem és utálok egyszerre!

Írtak már erről néhányan rövidebben, hosszabban, még tudományos igényvel is. Korábban én is tettem már kísérletet az érdi érzés megfogalmazására, de évekkkel ezelőtt egy kedves ismerősöm ezt tökéletesen megtette. Nem ismerek senkit, aki nála jobban összefoglalta volna: Érd egy nagy, bűdös, posványos falu, ahol semmi sem működik – majd hirtelen, érzelmekkel fűtötten hozzátette – de imádom azt a fanevű utcát, ahol lakunk, mert reggel, amikor felkelünk erdőre nézünk – folytatta csillogó szemmel – meg a házunkat is – tette hozzá. – Igaz, este nem merek kimenni az utcára – komorult el megint egy pillanat alatt. Néhány évtizedes megfigyelésem szerint az ide-, ki-, és visszaköltözők hasonló időszakokat élnek meg. Reménnyel telve lelkesen érkeznek, és sokan közülük hosszú távra terveznek, le akarnak telepedni. Aztán amikor már itt laknak,

bizony mással találkoznak, mint amire legrosszabb álmaikban számítottak... és ezzel elindul egy változás.

Valahogy így: először jön a fészekrakás, az ismerkedés, a rácsodálkozás és lelkesedés. Aztán következik a csalódás, a hitetlenkedés, a méltatlankodás, harc a körülményekkel, az illúziók elvesztése, a pánik. A következő fázis a cselekvésre, változtatásra törekvés, az útkeresés, vagy épp a teljes megadás, és meglepő módon az Érdhez szorosabb, állandó kötődés kialakulása,... ki tudja miért? Egyéni vérmérséklet függvénye, hogy egy-egy fázis meddig tart, a tapasztalat szerint egy-öt év alatt általában lezajlik a folyamat. Aztán lehetséges kimenetek: Az egyik út a közvetlen környezetével kapcsolatot teremtő, beilleszkedő, a körülményekkel alapvetően megbékélő, esetenként háborgó, olykor panaszkodó, ám városát mégis értékelő lakossá válás, vagy a másik út a közügyekkel aktívan foglalkozó, sőt akár még pártpolitikába bekapcsolódó nyughatatlanoké, vagy a harmadik az elégedetlen, kötekedő, valamiért, talán maga sem tudja miért, mégis maradó embereké. A lakosság számhoz viszonyítva kevés, illetve az ide-, ki-, és visszaköltözők képzettségéhez nem illeszkedő, megfelelő munkalehetőség. Marad az ingázás. Ezért aztán a mi kis elővárosunk egyben alvóvárosként is működik. Sok okos ember agy itt dolgozza fel álmában a napi

nyüzsgést, munkát, stresszt, aztán utazik egy ideig reggel, ez is újabb stressz, aztán dolgozik, dönt, alkot, értéket terem. Majd estefele hazatér valamennyi idő alatt, itt újabb stresszhatás éri. Lakóutcáink olyanok, mint a házaink, a vískótól a cifra palotáig mindenféle épület van itt. Nem könnyű az elő-, és alvóvárosi lét, mégis vajon miért vonzó megyei jogú városunk, miért nő mégis évről-évre a lakosság száma? Olcsó a telek, a ház? Vagy önzők vagyunk, saját házra, kertre vágunk? Menekülünk a nagyvárosi zsúfoltságából, aztán mégis naponta beutazunk... Gyerekeket nevelünk, az ő érdekeiket nézzük, de kevés az óvoda, iskola?

Családunk története hasonló: dédapáim költöztek Érdre, anyai nagyszüleim itt élték le életüket. Édesanyám itt nőtt fel testvéreivel, középiskolába már Budapestre járt, aztán a családalapításkor oda is költöztünk. Harminc évig fővárosi voltam, aztán húsz éve költöztem ide, vagy vissza. Az utcánkban három ilyen visszaköltöző család van.

Azt hiszed, hogy érdi vagy már? Mondd, mit gondolsz Óvárosunkról, főterünkről, vagy az Érdi Napjainkról? A múzeumunkban hányszor jártál már? A helytörténetiben? A lehetőségek, vagy az ellenmondások városa Érdünk? Mindkettő? Meg tudod fogalmazni már a saját érdi érzésed? Mennyi, mennyi kérdés, amire nem felelhetek mások helyett. Neked mi a válaszod? Teszel valami jót? Ha közösséget keresel hozzá, a Kerekasztalunk hölgyeit és lovagjait keresd fel bátran!

Süle Zsolt lélekben már száz éve érdi, ám még mindig érdekli, aki itt történik.

Segesdi János, érdlakó

vízgazdálkodás

Valamit visz a víz

Szeptember első két napján leszakadt az ég. Egy hónapon belül már harmadszor.

Tegnap végre esett az eső. Kicsit már mindenkinek elege volt a szárazságból. Persze ezt is, mint minden mást, eltérő módon, másképp és másképp fogadták az emberek.

Még a mezőgazdaságban dolgozók véleménye is megosztott volt az esőről. Akik gabonát termesztettek és arattak, örültek a száraz nyárnak, mert a gabona nem feküdt el az eső miatt. A talaj jól járható volt, a gépek nem akadtak el a vizes, mély talajon, könnyű volt aratni. A gyümölcsstermesztők viszont szertek volna egy kicsivel több esőt, hiszen attól dagadnak a szemek a szőlőn, hízik az alma, a barack, a körte. De nem jött az égi áldás. Ettől függetlenül, nem lehet panasz a termésre, az árakra már inkább. Pro és kontra, a felvásárlási ár felháborítóan alacsony, az üzletekben pedig drága a gyümölcs a szezon kellős közepén.

A nyaralók viszont örültek az időjárás ilyen alakulásának. Száraz idő, csodás napsütés, még csak báránnyel is

zavarják a napsugarak cirógató kényeztetését. A kisebb gyerekek önfeláradtan játszottak a vízparton, a nagyobbaknak bolondoztak, sportoltak a vízben. Hűsölés az árnyékban a felnőtteknek, kártyázás, olvasás, bóbiskolás. Akik, valami oknál fogva nem nyaralhattak ebben az időszakban, bizony szenvedtek, szidták a meleget, aggódva figyelték a klíma berendezésektől megvadult villanyórák pörgését. Jól látható, hogy ahány ember, annyi féleképpen élte meg az idei száraz, forró nyarat. Azonban van egy közösség, egy település lakói, akik szinte kivétel nélkül, egybehangozva örültek a száraz időnek. Ezek az emberek rettegnek az esőtől, még a kisebb csapadéktól is frászt kapnak. Aggódva lesik az előrejelzéseket, ugyanis tudják, hogy az égi áldás nekik komoly megpróbáltatásokat jelenthet. Azonban tűnnek, mint Petőfi Sándor versében a kis ürge. Ott is ugyanaz volt az égi áldás következménye, mint a mi kis közösségünkkel,

Telák Örs, doktorandusz

útépítés

A sosemvolt hatvan milliárd esete

A Modern Városok program keretében még a választások előtt a kormány 60 milliárd forintot ígért az érdi úthálózat fejlesztésére és a víz elvezetésre. A megvalósítás egyelőre nem látszik.

Megérkeztek az őszi esők, és Érd a vizek városává változott. Esős napokon az utcákat járva városszerűt látjuk a hőmpolygó vizet a főutakon, a beázott pincéket, a járhatatlan, térdig vízben álló murvás mellékutakat, a homokzsákokkal küszködő érdiakat. Amikor a már közepes mennyiségű csapadékot elvezetni sem képes vizesárok miatt bosszankodunk és a helyenként az árkokba, vagy az udvarokba mosott murvára tekintünk. Még fájdalommasabb, ha Érd úthálózatának minőségére gondolunk.

Biztosan sokan emlékszünk arra a pillanatra, amikor T. Mészáros polgármester és Aradszki képviselő urak választási buzgalmukban, Kósa

(ex-)miniszterrel megerősítve, elkezdtek lebegtetni az érdi úthálózat fejlesztésére szánt 60 milliárd forintot. Ugyan a győzelmi jelentések szerint ebből 6 milliárdot már az idei évben a város rendelkezésére bocsátanak, de nem nehéz észrevenni a nagyságrendi különbséget.

Az LMP parlamenti frakciója figyelembe vette az érdi Közéleti Kerekasztal javaslatait és előzetes terveit, és a 2019-es költségvetés előkészítése során, sok egyéb módosító indítványa között, egy mindössze 8 milliárdos tétellel szerette volna az érdi útfejlesztés kezdő lépéseihez szükséges költséget a központi költségvetésben is biztosítani.

Az elképzelés szerint ez a pénzügyi keret célirányzatként állna rendelkezésre a rendszerszemléletű tervezésre és a kivitelezés megkezdésére. Ebből lehetett volna megtervezni a szükséges infrastrukturális fejlesztéseket, a kerékpáros- és tömegközlekedést, a fő- és gyűjtőutak hálózatát, a pihenő és lakóövezeteket. Ebből az összegből kellő forrás állt volna rendelkezésre a társadalmi és szakmai vitákra, valamint az utcák burkolásának megkezdésére, hogy a fejlesztés valóban a város és lakói érdekét szolgálja.

Nos, ezt a módosító javaslatot a Fidesz-KDNP érdemi tárgyalás, vagy vita nélkül söpörte le az asztalról.

Valós a veszély, hogy rendszerszintű szemlélet helyett ismét csak ad hoc ötletelés, zárványszerű félmegoldások és a már unalomig ismert mutyik fogják jellemezni a kivitelezést. Akkor, ha valaha is a város rendelkezésére fog állni a meglegebegtetett összeg, hiszen az ígéreteken kívül semmi konkrétum, (írásos dokumentum) nincs. Vajon túlzott elvárás, hogy a hűbérúri kegy helyett nevesített, elkülönített és mindenek előtt kiszámítható források álljanak a város rendelkezésére? Túlzott elvárás, hogy ne legyen zsarolható a város, senki kénye-kedve ne szoruljanak rá az érdiak? Valljon színt a kormány, hogy milyen formában, milyen ütemezéssel és mekkora összeget hajlandó ténylegesen az érdi úthálózat fejlesztésére elkülöníteni! Bármerre tekintünk Érd környékén, csak szegyenkezhetünk

az érdi úthálózat minősége miatt. Ígéretek és maszatolás helyett számon kérhető döntésekre van szükség, hogy érdemi változás történhessen. A választás idején a lakájmédia nem fukarkodott a jelzőkkel, történelmi feladatról beszélt, amikor az érdi közgyűlés egyhangúan biztosította támogatásáról Aradszki képviselőt, hogy szerezze meg a város számára a szükséges forrásokat az úthálózat és csapadékvíz elvezető rendszer fejlesztésére.

Az érdiak megérdemlik, hogy tisztán lássanak, mire számíthatnak a meglegebegtetett 60 milliárdból. A magunk részéről mindent meg fogunk tenni, hogy egyértelmű válaszokat kaphassunk a rendelkezésre álló pénzügyi forrásról és a kormány szándékairól.

A cikk hivatkozásokkal: »erdako.hu/kerekasztal

kiöntötte az eső:

"A szegény kis ürge

Egy darabig tűrte,

Hanem aztán csak kimászott,

Még az inge is átázott."

Most már nem húzom az időt Kedves Olvasó, a szóban forgó település Érd, a közösség pedig Érd lakossága. Mi vagyunk azok, akik a legkisebb csapadék esetén is lapáthoz, ásóhoz, homokzsákhoz kapunk, mert tudjuk, hogy nekünk ezzel a vízzel, munkánk lesz. A tűzoltóink már a harmadik csepp leesése után szírenázva indulnak a jól ismert helyekre szivattyúzni, menteni. A lakók, – magad uram, ha más nincs, aki segítsen, – mentik magukat. Lakások, életek, vállalkozások mennek tönkre, mert nincs, aki megfelelő szakértelemmel nyúlna a helyi vízelvezetés problémájához. Ideje lenne szakemberek bevonásával a gondot orvosolni. Már eddig is bebizonyosodott, hogy amit idáig csapadékvíz elvezetés ürügyén csináltak az elégtelen volt, nem volt alkalmas a probléma kezelésére. Senki ne értsen félre, szakmailag nem értek a dologhoz, de azt látom, hogy az eredmény siralmas. Érdnek hét vízgyűjtő területe van és nagyjából kétszáz forrás található ezen a 60 km²-es településen. Talán megérdemelne a víz egy szakértői csapatot.

De ha a víz nem is, az EMBEREK igen. Amikor írásomnak címet választottam, Zilahy Lajos műve jutott az eszembe, de az is, hogyan hívtuk a híg menzai leveket, amikben mindenféle úszkált, amit csak össze lehetett főzni. De rá kell jönnöm, itt csak egy dolgot visz a víz, de azt rendszeresen: ÉRDET.

Kis magyar valóságshow a kézilabda körül Érdén a kézilabda népszerű sportág, a felnőtt csapat hatodszorra is bronzérmes lett, az utánpótlás csapatai kiváló helyezéseket érnek el. A csapatnak stabil szurkolótábor van, a gyerekek sportolásáért minden áldozatot meghozó szülők elkötelezettek. A sportág ügyeit egy 100%-ban városi tulajdonú kft. intézi.

A polgármester egy június végi testületi ülésen visszahívta a klub ügyvezető igazgatóját, mire válaszul a stáb egy része lemondott. A szurkolók rögtönzött tüntetésen akartak választ kapni a polgármestertől a történetekre. Az ügy kapcsán kiderült, a polgármester és a lakosság részéről egy sajátos félreértés van azzal kapcsolatban, hogy ki kinek tartozik felelősséggel, ki választotta meg, kiknek az adóbefizetéseiből működik a városháza. Erről szól cikkünk az »erdako.hu/kerekasztal oldalon